

121 39/97

SCI-FI

Kč 19,90

Perry Rhodan

DĚDICTVÍ
JEŠTĚREK

NEJVĚTŠÍ A NEJSLAVNĚJŠÍ SERIÁL VŠECH DOB

CLARK DARLTON

Dědictví ještěrek

Knihovnička Perry Rhodan 121 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Osm tisíc dvě stě čtyřicet světelných let od Arkonu a sedmatřicet tisíc sto jedenáct světelných let daleko od Země, takže vlastně na okraji známého vesmíru a tím pádem těsně nad propastí mezi galaxiemi, stálo osamělé slunce.

Ve hvězdných katalozích vesmírných civilizací bylo zapsáno jako „Azgosova hvězda“. Její čtyři planety nikdy nehrály nijak zvláštní roli a jenom ta druhá byla obydlena. Jmenovala se Azgola a její kdysi velmi hubení obyvatelé byli před nedávném evakuováni. Tato událost způsobila, že se Azgola posunula do středu zájmu galaktické politiky. Planeta už nestála stranou událostí, ba právě naopak. Na ní se mělo prokázat, jestli člověk ob stojí v souboji s robotskou civilizací.

Rhodanova flotila kroužila kolem soustavy ve velkém odstupu. Samotný Administrátor se zdržoval na velkém bojovém křižníku SIRIUS. Spolu s ním tam byl i Reginald Bull a někteří mutanti.

Právě probíhala další z porad, které se konaly prostřednictvím videofonů. Rhodan sdělil velitelům ostatních jednotek podrobnosti o předchozích událostech a zasvětil každého, i toho, kdo se jich neúčastnil. Bylo to nutné, aby vysvětlil následující akci.

Když pak udělal krátkou pauzu, zastavil se pohledem na široké tváři velitele vlajkové lodi IRONDUKE a řekl: „Netvařte se tak optimisticky, Claudrine. Nikoli naše materiální a fyzická síla zvítězí. Vyhraje naše technická inteligence a logika. Máme co dělat s protivníkem, který je v technickém vývoji mnohem dále než my. Pokud jsme udělali sebemenší chybu, všechno bylo marné. Opakuji ještě jednou, aby mi každý rozuměl: Na planetě Mechanica žily kdysi bytosti, které se vyvinuly z ještěrek. Tyto bytosti vymřely a planeta Mechanica se vzdaluje od hvězdokupy M13. Metabolismus ještěrek se od našeho velice lišil. Živily se totiž vdechováním vysoce výživných výtrusů jistého druhu mechu a neměly žádné trávící ústrojí. Když se jejich planeta začala ochlazovat a mech přestával růst, vyslaly do vesmíru tři lodě: Pátrací, Výsevnou a Sklizňovou. Průzkumnou a Výsevnou loď jsme stačili zneškodnit, ale nyní

musíme čekat, zda se objeví Sklizňová loď. Pokud jsme dobře zmanipulovali hypervysílačku na Mechanice, Sklizňová loď by se tu měla brzy objevit."

Rhodan se opět na chvíli odmlčel. ;

„Ještěrky, které patrně před mnoha tisíci lety vymřely, však vybudovaly gigantickou umělou civilizaci. Jejím dědictvím jsou tři lodě. Dvě nejdůležitější odpadly, takže jsme alespoň zamezili dalšímu vysévání mechu na jiných planetách. Protože co je pro jednoho dobré, může jinému škodit. Výtrusy toho mechu totiž obvykle způsobují nekontrolovatelné, patologické tloustnutí obyvatel napadené planety, které nelze zastavit a člověk se pak udusí vlastním sádlem.

Výtrusy jsou neuvěřitelně výživné a přitom tak drobné, že do těla pronikají nejenom vdechováním, ale i přes kůži. Proto jsme tento zákeřný druh mechu nazvali špekový mech. Byli jsme nuceni evakuovat obyvatele Azgoly.

Zdá se tedy, že bojujeme s nerovným nepřítelem, anebo že před ním spíše utíkáme. Mech přestává růst a hyne při teplotách kolem nuly a nižších. Pak hynou i výtrusy. My bychom tudíž mohli opuštěnou planetu Azgola podrobit experimentu a ochladit ji, ale to bychom pak mohli způsobit, že by sem Sklizňová loď nepřiletěla. My ji však musíme získat, protože Arkon II je v ohrožení. Vědecké týmy Arkonidanů svou ledabylostí způsobily, že atmosféra je nakažena výtrusy špekového mechu. Celé oblasti jsou jím již porostlé a Arkonidané tloustnou.

„Bude muset být Arkon II evakuován?" zeptal se Claudrin svým dunivým hlasem.

„To je vyloučeno," zavrtěl Rhodan hlavou. „Arkon II je pro hvězdnou říši příliš důležitý. Kromě toho bychom riskovali zavlečení výtrusů na jiné planety. Jakkoli je špekový mech zázračný, pokud ho nemáte pod kontrolou, vraždí. A my ho pod kontrolou nemáme! Nevíme ani, jak se výtrusy sklízají a využívají. To se můžeme naučit pouze od pohřešované Sklizňové lodi a na tu tady dnes čekáme! Ale jakmile se tu ukáže, musí být zničena její centrála na planetě Mechanica. To už je váš úkol, Claudrine!"

„V pořádku, pane," řekl plukovník Jefe Claudrin ze vzdálenosti

více než osmi tisíc světelných let. „Proč se vlastně neví, kde je Sklizňová loď?”

„To netuším. Nevíme ani, jestli vymření ještěrek nezpůsobila právě Sklizňová loď, protože se nevrátila na mateřskou planetu. Ale jedno víme zcela určitě: musíme nalézt

Sklizňovou loď, abychom zachránili Arkon! Proto tahle akce. Musíme přelstít dávno mrtvého protivníka. Jeho síla nadále žije v robotech, které stvořil. Pokud by se nám podařilo postavit dostatečně silnou naváděcí centrálu, pak by Sklizňová loď mohla pro naše účely sbírat výživné výtrusy na zamořených planetách Galaxie.”

Kousek od Rhodana se něco pohnulo. Myšob Gucky si poposedl a netrpělivě se zeptal: „Jak vlastně ty výtrusy chutnají? Jsou vůbec k jídlu?”

„Můžeš to vyzkoušet, prcku. Brzy budeš mít příležitost, až zůstaneš na Azgole.”

Gucky se vylekal.

„Já - na Azgole? Tam už přece nikdo nebydlí!”

„No právě!” přerušil ho Rhodan. „Dovol, abych ti to vysvětlil. Sklizňová loď nesmí pojmout žádné podezření a proto se v bezprostřední blízkosti Azgoly nebude nacházet žádná z našich lodí. Na planetě zůstanou jenom teleporteři Gucky, Ras Čubaj a Tako Kakuta, aby tam počkali na rozkaz k akci. To by bylo všechno. Můžeme jen doufat, že se Sklizňová loď nechá zmást a brzy se tu ukáže. Pokud ale ne...”

Tváře na monitoru mlčky vzhlížely k Rhodanovi. Pak jedná po druhé zhasínaly.

O pár minut později bylo navázáno spojení s Arkonem a jeho vládcem Atlanem.

„Jak to u tebe vypadá, Allane?”

„Vážná situace, Perry. Nechal jsem Arkon II izolovat a je pod karanténou. Nikdo nesmí opustit planetu. Toto opatření je zatraceně znát, protože Arkon II je koneckonců naším obchodním střediskem a sídlem našeho průmyslu. Panice jsem zatím dokázal zabránit. Lékaři se snaží zastavit tloustnutí obyvatel. Určité výsledky už mají. Tloustnutí nyní probíhá skutečně pomalu.”

„Výborně,” zaradoval se Rhodan. „Přece něco!”

„Nepřeceňuj raději schopnosti mých vědců," varoval ho Atlan.

„Dobrá," odpověděl Rhodan, „ale především se musíme nějak vyrovnat se Sklizňovou lodí. Jenom ta nám pomůže. Jakmile ji ovládneme, je Arkon - a mnoho dalších planet - zachráněno. Ale musíš ještě čekat, Allane."

„Jistě, Perry. Chápu. Kromě toho mi bude milejší, když na Azgole provedete jakousi generální zkoušku. Budu s tebou pořád ve spojení hypervysílačkou."

„Jistě. Snad nám to vyjde."

„Ano," smutně přikývl Atlan. „Snad."

Další spojení platilo vzdálené matičce Zemi. Technici slíbili, že do týdne dodají naváděcí vysílačku, kterou stvořili podle vzoru na Mechanice. Tato vysílačka měla po přiletu Sklizňové lodi převzít její navigaci. : Rhodan zamyšleně pohlédl na Bullyho: „Požádal bys velitele SÍRIA, aby odletěl k Azgole až na vzdálenost dvaceti tisíc kilometru? Za pět minut jsem ve velínu." >, Bully Vstal a pohlédl na Guckyho.

„Takže už jdeme na věc?" '.. Rhodan kývl.

„Už nesmíme déle čekat. Jakmile Sklizňová loď přiletí, už bude pozdě. Nesmí si všimnout existence dalších lodí. Takže za pět minut."

Bully šel. Přítomní teleporteři mlčeli. Tento úkol jim moc nevoněl. Něco takového ještě nezažili: po dobu svého pobytu na Azgole nebudou potřebovat žádnou potravu a přesto budou přibírat na váze...

„Takže budu tloustnout jenom decháním?" ujišťoval se Gucky. „To nebudu vůbec nic jíst?"

„Nebudeš mít hlad," předpovídal Rhodan. „Nemusíš si s sebou brát ani jednu karotku."

„Hm," zamyslel se Gucky. „Aspoň Tako trochu přibere. Neuškodí mu to."

„Neuškodí to žádnému z vás," uklidňoval ho Rhodan. „Máme dostatek léků, abychom vám od té tloušťky zase velice rychle odpomohli"

Tři teleporteři obdrželi své poslední instrukce. Rhodan jmenoval Guckyho šéfem expedice, jejíž cíl stručně a jasně zněl: po převzetí

Sklizňové lodi speciální vysílačkou se loď musí v pořádku přesunout na Arkon.

Otázkou zůstalo pouze: přiletí vůbec?

Teleportace nebyla potřebná. Když se SIRIUS přiblížil k Azgole na dvacet tisíc kilometrů, Rhodan dal připravit jednu z Gazel. Tyto rychlé a obratné čluny byly schopné velmi svižného letu. Kdyby mezitím dorazila Sklizňová loď, Gazela by zmizela bez povšimnutí.

„Někde vás vysadí," informoval Rhodan své tři mutanty. „Na Azgole máte úplnou volnost pohybu. Planeta je nyní neobydlená. Najděte si dobrý úkryt, možná přímo ve městě Timpik, kde kdysi bydlívalo Čtvrt milionu Azgolanů. Anebo se zdržujte v lesích. Jakmile přiletí Sklizňová loď, Marshall naváže telepatický kontakt. Nebo možná Betty Toufryrová, když to zvládne. Uděláte pak přesně to, co vám řeknu. Je to zcela jasné, Gucky?"

Myšob nedůvěřivě přikývl.

„Proč se pořád vyptáváš? Copak jsem tě někdy neposlechl?"

Šklebil se přitom jako nevinátko, až se musel i Rhodan pousmát.

„O tom raději pomlčíme," rozhodl. „Takže víš co a jak, prcku? Jenom to, co rozkážu! Nemáme před sebou lidského protivníka, ale robota!"

„No jo," zabručel Gucky zklamaně. „To už známe. Copak jsme neměli dost trápení s Regentem na Arkonu?"

„Tohleto," vysvětloval Rhodan, „je něco docela jiného. Rozdíl spočívá v tom, že Regent přesně věděl, s kým bojuje. Sklizňová loď je také takovým robotem, ale jedná podle naprogramování bytostí, které dávno vymřely. Nevíme, co udělá, až se dozví, že jeho vládci zemřeli a že jeho úkol je nesmyslný. Možná, že se proti nám pokusí zaútočit, pokud mu k tomu dáme šanci. Možná ale zničí jenom sám sebe, což by však mělo pro Arkon II nedozírné následky. Takhle robot se vůbec nesmí dozvědět, s kým má co do činění! A pokud to zjistí, musí být ve stejný okamžik zneškodněn a deaktivován. Musí to být blesková akce."

Gucky ťpal ke dveřím.

„Do boje!" zapištěl.

„Počkejte, jdu s vámi," řekl Rhodan a následoval ho.

Gazela byla připravena ke startu. Mladý poručík předstoupil před

Rhodana a hlásil: „Člun G-7 připraven, pane!"

„Díky," usmál se Rhodan. „Trojici pasažérů vysaďte kdekoliv. Místo nehraje roli, čas však ano. Musíte se co nejrychleji vrátit a nesmíte se na Azgole zdržovat ani o vteřinu déle, než to bude nezbytně nutné. Počkáme tady, dokud se nevrátíte, pak SIRIUS odletí."

Tři mutanti se rozloučili s Rhodanem, nasedli a zmizeli.

Ani ne za dvě hodiny byla Gazela zpátky.

SIRIUS zrychlil, změnil kurz a během několika vteřin nechal planetu Azgola daleko za sebou.

Gucky se rozhlížel na všechny strany. Netvářil se přitom dvakrát nadšeně. Ani jeho druhům se okolí nijak nezamlouvalo. Gazela je vysadila na jakési náhonu plošině. Všude kolem sebe viděli jen holou skálu.

„Tady nezůstaneme," zavrčel Gucky. „Jestli zaprší, zmoknu. Kromě toho se tu nemáme kam schovat, jestli přiletí ta loď."

„Je přece jedno, kde budeme," připomínal mu Ras. „Jestli se nám tu nelíbí, smíme přece jít jinam."

„Tam dole je řeka," ukázal Tako. „Krouť se neprostupným pralesem. Tam nás nikdo nenajde. Určitě je tam příjemněji než tady. Aspoň ne tak větrno. Když nám v noci bude zima, máme si tam z čeho podpálit oheň."

Gucky se zašklebil a soustředil se na skok.

„Takže - na ostrov! Kdo tam dorazí jako první?"

Teleportace byla parapsychickou schopností, která vyžadovala maximální soustředění. Oba teleportéři zareagovali po Guckyho výzvě téměř současně. V mžiku zmizeli.

Ale rematerializace už neproběhla podle jejich představ.

Přistáli totiž v lese.

Gucky zůstal viset na stromě a když materializoval Ras Čubaj, padal dolů. Určitě by si ošklivě natloukl, kdyby ho myšob nezachytil pomocí svých telekinetických sil. Tako přistál na silné větvi. Pevně se jí držel.

„Hotovo," suše konstatoval Gucky, zatímco jeho psychické síly pouštěly Rase. „Málem jsi do země vyvrtil pěknou díru."

„Pojď dolů," vyzýval ho Afričan. „Ten ostrov je vyslovený ráj.

Kolem dokola samá voda - jako v mé staré vlasti. I tam byly pralesy a neprozkoumaná území."

„Klidně se tady chovej jako doma, Rasi," řekl Gucky a teleportoval k němu. „Mně se tady taky líbí."

Tako nedematerializoval. Trochu nešikovně slézal dolů ze stromu a poslední dva metry letěl, aby přistál v měkkém mechu. Zamyšleně si jej prohlížel.

„Špekový mech," konstatoval pak s nevolí.

Gucky se sklonil, utrhł kus mechu a očichal jej. • „Není to vůbec po ničem cejtít," oznamoval nakonec. „To už bych musel mít sakramentskej hlad, abych tohleto vůbec jed."

Ras se na něj zahleděl.

„Copak ty nemáš hlad?" zeptal se.

„Ne," odpověděl Gucky. „Rhodan má asi pravdu - na Azgole nemá nikdo hlad. Co je s tebou, Rasi? Ty přece můžeš jíst pořád? Co takhle pořádněj stejek?"

„Nemám zájem," bránil se Afričan. „Mám pocit, že jsem právě snědl půlku buvola."

„Já se cejtím podobně," ozval se Afričan a spokojeně si přejel rukou přes břicho. „Tady je vážně hrozně sytý vzduch."

„Já klidně přiberu pár kil na váze," řekl Tako. „Ty ale sotva."

Zasáhl Guckyho citlivé místo. Přestože se živil vegetariánskou stravou, inklinoval k tloustnutí, avšak trval stále na svém, že je hubený.

Nyní však mlčel a prohlížel si okolí.

„Myslíš, že bys dokázal navázat spojení s Marshallem nebo se slečnou Toufryovou, Gucky?" zeptal se Tako, když se usadili na břehu jakési říčky.

Gucky posměšně zafrkal.

„Ty se to snad nikdy nenaučíš, Rasi. U telepata je přece úplně jedno, na jakou vzdálenost navazuje spojení. A jestli se s nima dokážu spojit? No, uvidíme, pokusím se."

Lehl si do mechu a zavřel oči.

Oba muži ho přitom pozorovali, ale neodvažovali se ho rušit.

Vtom sebou Gucky trhl, pak otevřel oči a triumfálně vycenil hlodák. Horlivě přitakával.

„Výborně," řekl nahlas, aby mu druhí dva rozuměli. „Přistáli jsme dobře. Tako visel na stromě jako zralá švestka. Cítíme se fajn a jsme sytý. Kdy přiletí ta loď?"

Chvilí naslouchal, pak se zatvářil smutně a jeho hlodák zmizel. Potom znovu přikývl a udiveně se zadíval na své dva druhy.

„Rozkaz od Rhodana," ukojil jejich pochopitelnou zvědavost. „Mám šetřit síly. Hm, rozumíte tomu?"

„Pravděpodobně na tu odtučňovací kůru," zlomyslně.podotkl Tako.

„Rozkaz je rozkaz," konstatoval Gucky. „Jsem zvědavej, jak se nám tady bude spát..."

Mlčeli a dívali se na hvězdné nebe. Azgos zapadl za obzor, rychle se setmělo.

„Nádhera," poznamenal Ras Čubaj. Byl vlastně jediný, kdo se pořád ještě cítil spojen s přírodou a uměl proto vychutnat noc pod širákem. Gucky a Tako byli sice svým způsobem poznamenáni civilizací, ale mlčky přikývli. Pak ulehli těsně k sobě a snažili se usnout.

Gucky se uprostřed noci probudil. Zvláštní pocit mu říkal, že něco nesouhlasí, a teprve pak si všiml, že mu z chlupů kape voda.

Pršelo.

Pár minut trvalo, než se ve tmě rozkoukal. Ras a Tako spali. Dešť jim očividně nevadil. Pořád ještě bylo teplo. Při tomhle počasí se muselo mechu dařit jako plevelu.

„Nechali Azgolani na planetě aspoň nějaký stany?" zamyslel se Gucky, ale jenom si to myslel, aby své druhy neprobudil. „Možná bych se měl porozhlídnout."

Věděl, na kterém kontinentu přistáli. K opuštěnému městu to bylo asi dva tisíce kilometrů. Věděl, že je určitě neobjeví hned po prvním skoku, ale nevadilo mu to.

Soustředil se na přibližný směr a dematerializoval. Když se znovu rozhlédl, stál uprostřed rozlehlé roviny ve vysoké trávě. Dva další skoky ho přenesly k moři a pak už bylo snadné najít město.

Civilizace Azgolanů se propadla o dvě stě let zpátky. Tohle byla civilizace parních strojů, ale našly se tu také elektřina, plachetnice a dokonce nějaké letouny. Gucky se docela podívoval, že ještě svítí

pouliční osvětlení.

Na hlavních ulicích svítily lampy, i když jenom slabě a patrně z posledních sil. Myšobovi to však stačilo.

Mrtvé město patří k podivnostem. Působí totiž velmi zvláště, když v něm nikdo nežije, protože bylo stvořeno k životu. Opuštěnost a ticho pak účinkují dvojnásob tísnivě.

Gucky zůstal stát bez hnutí.

Byl tu obchod vedle obchodu. Některé výkladní skříně byly rozbité, mnohé zboží rychle odneseno nebo možná ukradeno, ale tlustí Azgolané tu toho po sobě zanechali ještě velmi mnoho. Gucky brzy našel velký obchodní dům, po kterém původně pátral.

Gucky byl v podstatě romantická duše. Hned si říkal, že si nucený pobyt na této planetě co nejvíce zpříjemní. Prohledal všechna patra a konečně našel to, po čem toužil. Pečlivě sbalil všechny potřebné věci a udělal z nich velký balík.

Nyní už znal svůj cíl a bylo pro něj lehké vrátit se pomocí teleportačního skoku přesně na cíl.

Tako a Ras ještě spali, přestože leželi ve vlažné vodě. Ale už přestalo přšet a na obloze se trhala mračna.

Gucky nechal druhy spát a sám si lehl na přinesený balík věcí. Uprostřed pralesa, na malém ostrůvku, obklopen průzračnou teplotou vodou - to byla dovolená podle jeho gusta.

Když usínal, dalo se říct, že na Sklizňovou loď už úplně zapomněl.

Ale Rhodan na ni nezapomněl. ,

Když získal jistotu, že jeho tři mutanti přistáli na Azgole, odebral se do své kajuty a chvíli si zdříml. Pak navázal spojení s jednotlivými loděmi, aby se ujistil, že všechny strukturální zaměřovače flotily pracují. Kdyby se někde objevila Sklizňová loď, musela být okamžitě zaměřena.

Atlan neoznamoval nic nového. Na Arkonu II nadále vládla vážná situace, ale nezhoršovalo se to.

Další hyperspojení bylo navázáno s plukovníkem Jefem Claudrinem.

Epsaleran se mistrovsky cvičil v trpělivosti. Jeho hlas sice zněl ještě pořád dunivě, ale prozrazoval už naprostý klid. Koneckonců

dobře znal planetu Mechanica, kterou společně s Rhodanem navštívil. Druhá návštěva se pak zdá jednodušší a lehčí než ta první.

„Vyčkávat!" zněl Rhodanův rozkaz.

Po rozhovorech se Rhodan setkal ve velínu s Bullym. O vteřinu později vstoupili John Marshall a Betty Toufryová. Oba zachytili Rhodanův myšlenkový rozkaz.

„Co dělá naše trojka na Azgole?" zeptal se Rhodan.

Marshall se podíval na Betty, ale ta nečekaně váhala s odpovědí.

„Takže co je?" zopakoval Rhodan, zatímco Bully očividně špicoval uši. Betty se totiž netvářila starostlivě, spíše trochu rozpačitě.

„Hrají si na dovolenou, pane," řekla nakonec váhavě.

Rhodan na ni nevěřícně zíral.

„Co to říkáte? Na dovolenou?"

Mutantka přikývla.

„Ano. Gucky se vyjádřil v tomto smyslu. Z evakuovaného města přinesl velký stan a kánoi. Vozí se po řece a prozkoumává prales. Na Sklizňovou loď vůbec nemyslí."

„Vskutku?" podivil se Rhodan. „Že by?"

„Nesmíte Guckymu nic vyčítat, pane," bránila Betty svého přítele. „Koneckonců dostal rozkaz vyčkávat na další instrukce. Jsem s ním ve spojení. Jakmile dorazí Sklizňová loď, svou dovolenou přeruší."

„To bych mu taky radil," přikývl Rhodan. „A co na to říkají jeho dva druzi?"

Betty se triumfálně usmála.

„Říkají, že má recht. Mají tam sedět a koukat, nebo se trochu bavit? Na Azgole není kromě nich žádná jiná bytost, takže jim nehrozí žádné nebezpečí..."

Rhodan přikývl.

Betty byla ráda, že nic nenamítá. Kromě toho měl mnohem větší starosti: se Sklizňovou lodí. Kdesi v nekonečném vesmíru v tu chvíli letěla loď, posedlá svým novým úkolem. Každou chvíli mohla dorazit k Azgolově hvězdě.

Ale možná také až za sto let.

Všichni měli co dělat.

Tako si složil rybářský prut, který mu Gucky přinesl z města. Dlouhé hodiny postával u řeky a nahazoval, aniž by zabrala jediná ryba. Navečer začal vážně pochybovat, jestli na Azgole vůbec nějaké ryby jsou.

Ras Čubaj nasbíral suché dřevo a podpálil oheň. Pak před něj usedl a zamyslel se. Snil. Jeho pohled pronikal ohnivými jazyky do neznámých dálav - možná dokonce do minulosti. Takhle nějak patrně žili jeho předci.

Z Gucky ho se mezitím stal přírodovědec. S pomocí teleportace by se mu jistě dařilo prozkoumávat okolí pohodlněji, ale nebylo by to tak romantické. Takže si složil kanoi, vzal do pacek pádlo a pustil se proti proudu. Když se unavil, nechal se nést zpět.

Krajina vypadala podobně jako na Zemi. Trochu to připomínalo Amazonku, ale nebylo to tu tak zákeřné a nebezpečné. Tady člověk nenarazil na domorodce. Klima bylo zdravější než v tropech a voda zůstala pitná.

Gucky pádloval ze všech sil, protože v zádech cítil pohledy Rasa Čubaje.

Po několika minutách se mu podařilo zahnout za zátočinu, zabočit do líného krajního ramene a ponořit se do pralesa.

Tady byla voda temná a nepřátelská. Myšob by se ani nedivil, kdyby před sebou najednou uviděl krokodýlí tlamu, ale zároveň si uvědomoval, že tu žádní krokodýli nejsou.

Gucky byl sytý. Sice od včerejšího dne nic nesnědl, ale připadalo mu to, jako by snědl poloviční náklad karotky. Opatrně si ohmatával břicho. Připadal si tlustší. "Říční rameno se najednou začalo rozšiřovat, až se změnilo v idylické jezero. Vzadu bylo vidět vodopád.

Gucky se v tu chvíli nechoval jinak, než by se choval kdokoliv jiný: musel vědět, co je za tím vodopádem. Pomocí telekineze se i s kánoí přenesl za vodopád a .vyplatilo se mu to. Vyplatilo se mu to víc, než v tu chvíli vůbec tušil.

Opět se octl na jezeře, které bylo na opačné straně uzavřeno dalším vodním stupněm. Na jezeře objevil několik kouzelných ostrůvků. Pádloval statečně dál, když vtom ho cosi zmrazilo.

Myšlenkové impulzy!

To bylo přece úplně vyloučeno, vždyť Azgola byla evakuována! Tady na tomhle světě přece nezůstal ani jeden Azgolan! Nebo snad ano?

Gucky se soustředil na přicházející impulzy a konstatoval, že se tam někde musí někdo ukrývat.

Nebál se ho, Azgolané byli vždy mírumilovní, a kromě toho za ním musel, aby ho zachránil před smrtí.

Gucky si to bez dalšího přemýšlení namířil k ostrůvku, ze kterého ty impulzy přicházely. Vtom si všiml, že voda už není tak čirá, zeje pokryta modrozelenou mastnou vrstvou. Myšob nejdřív netušil, co by to mohlo být, ale pak si uvědomil, že v noci přišlo a že to nějaké ty výtrusy muselo spláchnout do vody.

Ale hned na to zase zapomněl. Vysunul před lodi z vody. Soustředil se na impulzy. Zjišťoval, že tam budou nejméně dva Azgolané.

Když je našel, ujistil se, že má pravdu.

Leželi na malé mýtině. Byli sice tlustí, ale zdaleka ne tolik, jak si Gucky původně myslel.

Podle okolních přístrojů poznal, že má co dělat s vědci. Stál tam i nějaký stan.

Když myšob vyšel na mýtinu, téměř se vyděsil, že Azgolané vůbec nereagují. Ten tlustší se jen trochu napřímil^ pozorně na něj pohlédl a pak klidně řekl: „Máme návštěvu.“

Potom klesl zpátky a zavřel oči.

Azgolané mluvili zkomolenou arkonidštinou, které Gucky rozuměl bez telepatických schopností. Oni tedy mohli rozumět i jemu.

„Co tady děláte?“ zeptal se a vrazil si ruce v bok. „Copak nevíte, že Azgola byla evakuována?“

Tloušťík vyvalil oči.

„

„Kdo jsi?“

Gucky se zhluboka nadechl, a pak mu došlo, že musí zůstat trpělivý. Posadil se a v klidu začal vysvětlovat, co se stalo. Nakonec řekl: „Museli .na vás zapomenout, protože jinak byste byli dávno pryč z Azgoly. Jak jste dokázali netloustnout? Přestali jste dýchat?“

Oba Azgolané se posadili. Pak se mu přiznali, že si prostě

lebedili. O výtrusech nic nevěděli, ale neměli hlad a nemuseli se o nic starat, tak si to užívali.

Gucky si tím pádem uvědomil, že tohle tloustnutí může také způsobovat značnou letargii. Bylo však podivné, že tihle dva neztloustli tak rychle jako jiní. Že by tady bylo méně výtrusů než jinde po planetě? Ze by za to mohla ta voda? Určitě to představovalo hádanku pro vědce ze Země.

„Vyzvednou vás tady," řekl nakonec. „Myslíte, že jsou ještě další Azgolani, který sdílej váš osud?"

Tloušťík zabručel: „Upřímně řečeno je mi to jedno. Klidně nás tady nechťe."

„Já vím," odpověděl Gucky. Musel co nejrychleji informovat Rhodana. „Tak se tady mějte. Příjemnou zábavu."

Obrátil se a chtěl jít zpátky ke člunu.

Vtom za ním Azgolan zvolal: „Ale ty taky nejsi zrovna nejhubenější!"

Úkosem se ohlédl. Možná, že opravdu přibral, no a co!

Teprve když na břehu řeky spatřil Taká, nálada se mu zlepšila. Tako totiž také tloustl!

Lod' neomylně směřovala ke svému cíli. Podobala se obrovitému válci o průměru pěti set metrů a délce dvou kilometrů. Povrch se stříbřitě leskl. Nebylo vidět žádná okna.

Lod' byla stará.

Stříbřitý povrch byl poznamenán mnoha jizvami, způsobenými úlomky meteoritů. Na zádi lodi se barva změnila a ztemněla. Vypadalo to tam, jako by přes ni přejel smrtící energetický paprsek.

Lod' neřídila živá bytost.

Velín nepřipomínal nic z toho, co lidé kdy viděli. Nejdůležitější byla spojová centrála, která stejně jako všechno na lodi patřila k jednomu automatickému komplexu.

Byly tam chodby a místnosti, ale nikdo by nedokázal říct, jakému účelu mohly sloužit. Možná, že na lodi občas letěl nějaký technik ještěřčího lidu, ale možná, že tyto prostory měly nějakou docela jinou, neznámou funkci.

Největší část lodi však byla tvořena prostorami, prozářenými umělými slunci. Tyto prostory byly prázdné. Obsahovaly pouze

atmosféru, která byla neustále obnovována dokonale fungujícími stroji.

Lod' byla komplex.

Tento komplex dostal příkaz, že má spočítat určitou pozici a pak k ní letět. Nemusel spěchat. Setba dozrála, ale nemohla přezrát. Mohla počkat.

Zato on, Rabotax III, musel tentokrát dlouho čekat.

Možná, že za to mohl výpadek vysílacího střediska nebo závada na Rabotaxu II či I. Ale proč Páni tak dlouho mlčeli? Dostali se snad do nějakých potíží?

Až teď.

Konečně se ozvali!

Úroda čekala a Rabotax III se vydal na cestu.

Let - transice - čekání.

Pořád a pořád a pořád dokola.

Hodinu" za hodinou, den za dnem. Byla to dlouhá cesta z bezhvězdného prostoru až na okraj Mléčné dráhy. Ale brzy měl doletět na místo určení.

Ještě čtyři transice.

Brzy...

Gucky dřepěl na břehu a sledoval vodní hladinu. Občas si ohmatl nohy nebo břicho - opravdu tloustl. Tloustl dokonce neuvěřitelně rychle.

Vzdychl a popřemýšlel, která z Bullyho nadávek by nyní asi nejlíp seděla na jeho situaci.

Ras ležel o pár metrů dál v paprscích zapadajícího slunce a spal. I on zlenivěl. Také tloustl, ale občas pocítil nepříjemnou křeč v žaludeční krajině. Připomínala hlad, ale byl sytý. Nedokázal by spolknout ani sousto.

„Copak ta Sklizňová lod' nikdy nepřiletí?" zabručel Ras a převálil se na druhý bok. „Už to dlouho nevydržím."

Gucky, který se právě telepaticky bavil s Betty Toufryovou, zavrtěl hlavou.

„To nikdo neví. Musíme prostě čekat, i kdybysme měli prasknout."

„Tobě se to brzy stane," flegmaticky zamumlal Tako. „Až tě

uvidí malá Betty..."

„No a...?"

Ras ukázal nahoru po řece.

„Rád bych věděl, proč ti dva vědci netloustli. Možná se jejich tělo bránilo nejhoršímu."

Gucky pokrčil rameny.

„Každopádně nehrozí žádný nebezpečí, a to mě uklidňuje. Jednou určitě zhubneme. Momentík...!"

Zavřel oči a soustředil se. Bylo vidět, že přijímá telepatické impulzy. Několikrát přikývl. Pak opět otevřel oči a triumfálně zamrkal. Dokonce na okamžik vycenil svůj pověstný hlodák.

„Ještě tak dlouho?" řekl však náhle zklamaně. „Celý tři dny?"

Pak se uvolnil a natáhl se.

„Tak co?" netrpělivě naléhal Ras. „Jak dlouho tady budeme trčet?"

„Zaměřili Sklizňovou loď," vysvětloval myšob. „Materializovala těsně před soustavou a chystá se sem vlítnout. Nesmí si nás všimnout - aspoň prozatím. Takže naše dovolená pokračuje."

„Je tady!" zvolal Ras. „Takže přece jen přiletěla!"

„Co je na tom tak vzrušujícího?" zjišťoval Gucky. „Každopádně se nejdřív musí zjistit, jak sbírá ty výtrusy. Nikdo neví jak to dlouho potrvá, ale nejmíň tři dny. Pak dostaneme nový rozkazy," vzdychl Gucky. „Takže tři dny smíme ještě tloustnout. Bully se umlátí smíchy, až mě uvidí."

Ras vážně poznamenal: „Kdy sem ta loď přiletí?"

„Marshall říkal, že když udrží svou rychlost, mohla by bejt na Azgole za čtyři hodiny. Jo, a ještě něco - přiletěla loď ze Země a přivezla tu slavnou vysílačku. Zatím ji nemohli vyzkoušet - takže první zkouška vlastně rozhodne."

„Pěkné vyhlídky," sarkasticky komentoval Japonec.

Gucky zavřel oči.

„Já si zdřímnu. Kdo ví, kdy pak zase budeme moct v klidu spát. Za čtyři hodiny začne lov."

„Lov?" divil se Ras.

„Jistě, co jinýho? Musíme tu loď sledovat, až se tady ukáže. Takže se na to vyspím."

Nikdo nic nenamítal.

Hodiny plynuly a rychle se stmívalo.

Když se Gucky probudil, nestalo se to náhodou. Proti jeho podvědomí neustále útočily impulzy a rušily klid jeho spánku. Konečně pochopil, že je volán.

Gucky! Hlas se! Tady Betty!

Myšob se zvedl. Vedle něj odpočívali Ras a Tako. Oba pevně spali a o ničem nevěděli - nebyli telepati jako on.

„Copak je? Já jsem spal!“

„Poslouchej, Gucky. Sklizňová loď je tady a dostala se na oběžnou dráhu kolem planety. Nic nevidíme, protože jsme moc daleko. Jsme odkázáni na zaměřovači přístroje. Teď je na denní straně a zdržuje se tam. Asi už začala sklízet.“

„Mrknem se na to.“

„Ale opatrně. Nesmí si vás všimnout.“

„Proč vlastně ne?“ stěžoval si Gucky. „Robot, kterej tu loď řídí, přece musí počítat, že tady narazí na nějakou civilizaci. Myslím, že by se nic nestalo, kdyby nás objevil.“

„Bohužel, Gucky,“ varovala Betty Toufryová. „On se nesmí dozvědět, že jste teleporteři. To by ho určitě trklo. . . Přece nechceš, aby se ta loď obrátila a navždycky uletěla?“

„No jo,“ zabručel Gucky. „Dobře, dáme si bacha. Zůstaň na příjmu, Betty. Ohlásím se, jakmile uvidím loď.“ ř

Pak se otočil ke svým dvěma přátelům: „Hej, vstávejte!“

Promluvili si o své situaci a rozloučili se s ostrůvkem. Věděli, že se sem ještě jednou vrátí - kvůli těm dvěma Azgolanům nahoře u vodopádu. A když ne oni, Rhodan sem někoho pošle.

Chytili se za ruce a skočili nejdříve do města, protože je Gucky už znal. Odtud se pak spokojili s krátkými trasami. Spěchali za sluncem. Rychle svítalo. Když pak konečně materializovali na několikatisícovém horském hřebenu, spatřili loď.

„Támhle!“ zvolal Gucky a přikrčil se ve stínu skály.

Tako a Ras ji taky spatřili.

Vysoko nad nimi směrem na východ se vznášel obrovitý objekt. Polovina, ozářená sluncem, se stříbřitě leskla, odvrácená polovina byla černá. Loď se tiše a klidně vznášela nad krajinou.

Pod trupem lodi se mihotalo osm silových polí. Nesly loď jako neviditelné trychtýře.

„Sací pole," zašeptal Ras. „Tím nasávají výtrusy. Je to docela prosté."

„Aha, a jak ty pole fungují?" zeptal se Gucky.

Ras pokrčil rameny.

„Můžeme vyslovit nějaké domněnky," uhnul s odpovědí. „Nasává to vzduch, filtruje ho a zase ho vypouští. Výtrusy zůstanou uvnitř. Takhle nějak to bude. Možná, že to funguje tak trochu jako magnetismus."

„Magnetismus?" divil se Gucky. „Přece mi nechceš tvrdit, že ty výtrusy jsou magnetický?" •

„To asi ne," usmál se Tako a pozorně si prohlížel obří loď. „Ale výtrusy mají nějaké buněčné záření a na základě něj jsou možná sbírány."

Netušil, jak je blízko pravdě.

„Nesmysl," odporoval Gucky, jenomže v tu chvíli ho Betty Toufryová zarazila. I podle Rhodana byl Takův názor velmi pravděpodobný. „Ale možný je všechno."

„Jistě," vysvětloval mu Japonec. „Něco podobného se před sto lety používalo na Zemi při sklizni kávových zrn. Zralá zrnka byla elektrizována a pak vybírána pomocí speciálních sběracích strojů. Proč by vymřelé ještěrky nemohly mít stejný nápad?"

Sklizňová loď se mezitím trochu vzdálila.

„Nejradši bych skočil na palubu a podíval se, jak to tam vlastně funguje."

„Brzy k tomu budeš mít příležitost," odvětil Ras. „A - upřímně řečeno - já po tom zas tak moc netoužím."

„Ale já jo! Já už nechci bejt tlustej !"

Rabotax III materializoval přesně na předem vypočítaném místě.

Opatrně a obezřele se blížil ke sluneční soustavě, jejíž druhá planeta byla pro loď zajímavá.

Rabotax neznal emoce, ale byl zkonstruován tak, aby mohl samostatně uvažovat, pokud se situace v souvislosti s jeho pány a vládci nějakým způsobem měnila. Rabotax právě přemítal, proč asi musel tak dlouho nečinně čekat ve velkém kosmu.

Pokud se Pánové naučili žít bez jeho pomoci, bylo by nyní nelogické ho zaměstnávat. Ovšem na druhou stranu bylo zase nelogické, že tak dlouho setrval v nečinnosti. Zatím nenašel uspokojivou odpověď.

Byla to krásná planeta, konstatoval Rabotax III. Takhle nějak asi kdysi vypadala mateřská planeta Pánů, když ještě byla teplá a plodná. Pak ale odumřelo slunce a spolu s ním i výtrusy. Zároveň se zrodila umělá civilizace.

Vydal rozkaz a gigantická mašinerie se rozběhla. Všude uvnitř lodi bylo slyšet pracovní zvuky. Dráždivá pole se rozzářila a aktivovala výtrusy. Pak byla zapnuta sací pole. Proces sklizně byl zahájen.

Rabotax III věděl, že jeho činnost je pro obyvatele planety neškodná. Jenom pokud by se neobjevil, byli by odsouzeni k smrti přetloustnutím. To se však zatím stalo jen poprvé, když Pánové experimentovali.

Tato planeta však vypadala neobydlená. Stála tu sice nějaká města a viděl i ulice, ale žádnou inteligentní bytost. Musely zmizet ve chvíli, kdy dorazil Scout.

V paměti robota byl zaznamenán další podobný případ. Na opačném konci Galaxie byla nalezena vhodná planeta, která nesla stopy vysoce vyvinuté civilizace. Rabotax III nikdy nepochopil, kam se její obyvatelstvo tak rychle ztratilo.

Tady to vypadalo podobně, i když civilizace nebyla zdaleka na tak vysokém stupni. Ovšem i tady se obyvatelstvo ztratilo, aniž by zanechalo stopy.

Proč by ho to ale mělo zajímat? Dostal úkol a ten musel splnit. To bylo vše.

Sací pole pracovala dokonale a bezchybně. Vyzvedávala drahocenné výtrusy a ukládala je na palubě lodi. Obří filtrační soustavy je zachycovaly a umísťovaly kapku po kapce do skladišť. Na podlaze takového skladiště se nejprve utvořily mastné skvrny, které se nakonec spojily a rozrostly. Prostory se plnily pomalu. Výtrusy se měnily v hustou kaši. Takto koncentrovaný obsah jediného skladiště stačil k výživě celé středně velké planety na mnoho let.

Rabotax III netušil, jak zázračnou činnost vykonává. Netušil nic o požehnání, které mohl znamenat pro Galaxii, ale netušil také, jak smrtící následky mělo jeho zmizení pro planety, které před ním navštívily Rabotax I a II, neboli Průzkumná a Výsevná loď.

Kroužil nad krajinou a skladiště se plnila.

SIRIUS se přiblížila k Azgole na vzdálenost jedné světelné hodiny. Rhodan stál ve velínu a napjatě sledoval monitory. Silné zvětšení mu umožňovalo sledovat podrobnosti...

Ale Gucky byl skutečně nablízku té lodi.

„Sledují ji," oznamovala Betty Toufryová. „Sklizňová loď potřebuje hodně času, než sklídí určitou oblast. Pokud to tak půjde dál, může trvat i celý týden než tady skončí. To je Guckyho názor."

Bully stál trochu stranou. Pobaveně se šklebil. Bylo na něm vidět, že se musí ovládat, aby něco neřekl.

„Tejden..."

„Jestli budeme tak dlouho čekat..."

Rhodan kývl na Betty.

„To nebudeme. Speciální přístroj je k dispozici, takže ho využijeme. Nač ještě čekat? Azgola je neobydlená. Hmmm," zapřemýšlel. „Azgolané by se sem chtěli vrátit. Copak vážně není možné se toho mechu nějak zbavit? Ochladit planetu?"

Guckyho náhlé hlášení ho podobných úvah zbavilo.

Betty okamžitě přenášela jeho myšlenkové impulzy.

„Mech... vadne. Jo, fakticky vadne! Čert mě vem, ale to není náhoda!"

„Klid!" přikázal Rhodan a Betty jeho rozkaz poslala dál. „Chci přesnější hlášení, Gucky! Každou podrobnost. Co se s tím mechem děje?"

„Vadne! Fakticky vadne! Všude, kde už ta loď byla, mech prostě vadne, hyne, odchází."

„Dobrá, Gucky, sledujte dál tu loď a zjistěte, jestli se opravdu chová jak si myslíš."

Trvalo to další tři hodiny, ale pak bylo jasné následující:

Jakmile loď sklídila určitou oblast, mech tam zahynul.

Bylo to, jako by jej loď vysála: Rhodan tím pádem pochopil, že ještěrkovité bytosti, které tuto loď stvořily, byly humánní a dobrý

národ. Vyvinuli takové zařízení, aby mech po sklizni zahynul a nemohl už nikoho ohrožovat. Ale nemohly počítat s tím, že roboti dělají chyby - anebo vysílačky, které je řídí. Zase jednou si Rhodan plně uvědomil, že bytost nemusí nutně vypadat humanoidně, aby mohla jednat jako člověk.

„Výborně, Gucky. Ale zůstane u tří dnů, jak jsem říkal. Musíme mít jistotu.“

„Ale já už vážím skoro dva metráky, o Rasovi nemluvě. Tak velkou váhu na lodi nemáte!“

„Mírně přeháníš,“ bránil se Rhodan. „Budete se divit, jak rychle se vám vrátí vaše štíhlá linie, až přiletíte na Arkon II.“

„He?“ hlesl Gucky. „Betty asi špatně tlumočí, ne?“

„Nikoliv,“ uklidňoval ho Rhodan. „Sejdeme se na Arkonu. Jakmile vám řeknu, odeberete se na palubu Sklizňové lodi. Uděláte to ještě předtím, než vyzkoušíme, jestli bude poslouchat naši novou naváděcí vysílačku. Může tedy dojít k nepříjemným překvapením.“

„Já jsem na překvapení moc tlustej,“ odporoval Gucky. „A na jednu věc nezapomínej, Perry. Ještě dvacet kilo a už nebudeme moct teleportovat.“

Rhodan zmlkl.

Na tohle nepomyslel. Vlastní váha teleportera nikdy nic neznamenal, ovšem psychické zatížení ano. Neustálé tloustnutí představovalo určitý stupeň psychického zatížení. K teleportačnímu skoku bylo zapotřebí plné soustředěnosti. Gucky měl pravdu.

„Dva dny vydržíte. Pak už budeme znát dost. Myslíš, že to půjde?“

„Dva dny? No dobře, zkusíme to.“

„Zdržujte se na sklizeném území,“ poradil nakonec Rhodan. „Možná, že pak dokonce dostanete hlad.“

„Hlad?“ rozčiloval se Gucky. „Já už v životě nikdy nebudu jíst!“

„Hm,“ opáčil Rhodan, „rád ti to připomenu, až tě zase načapám v zeleninovém skladu lodi.“

Gucky na to nic neříkal. Jeho myšlenkové impulzy pokorně ztichly.

Sklizňová loď pracovala zhruba tři dny a naplnila sklady do poloviny. Proces sklizně zabral nakonec méně času, než Rhodan

předpokládal. Mech odumíral všude tam, kde se sklízelo, a neprodukoval žádné nové výtrusy.

Loď zatím nepojala podezření. Speciální vysílačka Pozemšťanů byla připravena k akci. Všichni doufali, že Sklizňová loď bude její impulzy poslouchat.

Výsledky poslední porady před akcí byly sděleny i Betty Toufryové a přes ni Gucky mu.

„Jak se cítíš, Gucky? Co dělají ostatní?"

„Neptej se, vážím několik tun," tragicky opáčil myšob.

„Přeháníš!"

„Dva metráky určitě," ujišťoval Gucky. „Tako stejně. Ras už váží nejmíň tři. Vypadá jako čokoládovej pudink, kterej vyklouzl z misky na podlahu."

„Doktor Manoli se o vás postará," sliboval Rhodan a nevěděl přitom, jestli se má tvářit vážně nebo vesele. Neuměl si představit, jak může vypadat tlustý Gucky. „Brzy jdete do akce."

„Akce? Fajn, kdy skočíme? Nebo můžu sám..."

„Nikdo nebude skákat sám!" přerušil ho Rhodan. „Skočíte společně, ale teprve až vám řeknu. Sklizňová loď nesmí být poplašena. Kdyby použila narkotická děla, můžeme to sbalit. A vy taky."

„Jasně, Perry," uklidňoval ho myšob. „Takže kdy na to jdeme?"

„Já myslel, že máš dovolenou. Proč najednou spěcháš?"

„Jenom tak," vysvětloval Gucky. „Koneckonců nejsem takovej klid'as jako ti dva vědci u jezera. Ty budou zírat, až dostanou hlad!"

„Vysílačka je připravena," vrátil se Rhodan k tématu. „Zapnu ji teprve až budete na palubě. Musíte se pokusit zneškodnit narkotické zbraně a vypnout pohonné agregáty lodi. Ta loď nám nesmí uniknout!"

Ras Čubaj se chytil za stehna.

„Ještě pár dní a nehnu se. Škoda, že tady nemáme váhu."

Gucky protočil oči a podíval se na něj.

„Já bych teď na váhu nevlez za nic na světě - já nechci vědět vůbec nic..."

„Pozor, Gucky!" ozvala se Betty. „Skok na palubu Sklizňové lodi přesně za deset minut!"

„Už?" bezděčně ujelo myšobovi. „S tou vysílačkou to vyjde?"

„To uvidíme, až to vyzkoušíme," odvětila telepatka. „V případě nouze máte skočit zpátky na Azgolu, vzkazuje Rhodan."

„To ani náhodou," protestoval Gucky. „My tu Sklizňovou loď dostaneme, i kdyby vaše vysílačka nefungovala."

Na to nic nenamítali, což Guckyho zaskočilo. Že by mu dal Rhodan volnou ruku? Asi mu ani nic jiného nezbyvalo, jestli nechtěl loď ztratit.

Gucky se podíval na hodinky.

„Ještě osm minut," konstatoval. „Tak teda hodně štěstí!"

„Tobě taky!"

Sto vteřin před jejich teleportačním skokem se Betty Toufryová ještě jednou ozvala: „Opatrně, Gucky. Nezapomeň vyřadit z provozu narkotické zbraně! Je to naléhavé!"

„Beru na vědomí ve vlastním zájmu," odpověděl Gucky a zase se zadíval na hodinky.

Ještě padesát vteřin.

Ještě deset.

A.., teď.

Místo, na kterém dosud stáli, bylo najednou prázdné.

Rabotax III zaregistroval otřes prostoru s mírným zájmem. Byl velice slabý a nemohl tudíž pocházet od kosmické lodi. Ovšem protože podle jeho vědomostí nemohlo transítovat nic než kosmická loď, neměl pro tento jev uspokojivé vysvětlení.

Posbíral už více než padesát procent výtrusů a zpracoval je v živnou kaši.

Vtom se rozzářila signálka.

„Cizí organické bytosti v lodi!"

Rabotax III nechal sklizňové stroje běžet a vyhlásil poplach zbraňové centrále.

V minulosti se nestávalo často, že by proti Sklizňové lodi zaútočily cizí bytosti - ale stalo se to.

Rabotax si vzpomínal, jak proti němu zaútočila celá flotila cizích lodí. Kdyby tehdy okamžitě nepoužil narkotické dělo, byl by ztracen. Útočníci ztratili vládu nad svými loděmi a popadali zpátky na povrch své planety, kde se roztržili. Rabotax pak mohl v klidu dokončit

sklizeň.

O něco později byl znovu napaden, tentokrát však nikoliv nad planetou, ale přímo ve vesmíru. Útočníci tehdy nebyli organickými bytostmi. Byli to roboti a proto na ně narkotické dělo nezapůsobilo.

Střetnutí skončilo kompromisem. Rabotax musel slíbit, že se v této části Galaxie už nikdy neobjeví...

Rabotax na tuto událost velmi rád vzpomínal, protože si pohrával s myšlenkou, že by se také osamostatnil, jako ty lodě, které ho napadly. Ovšem pokaždé mu v takovém rozhodnutí zabránily zákony. Zákony musel poslouchat.

A teď.

Otřes prostoru.

Někdo pronikl do lodi, dokonce z jiné dimenze. Rabotax si to nedokázal vysvětlit, ale jednal automaticky a tudíž bleskově. Nejdříve se musel bránit, až pak mohl přemýšlet, co se vlastně stalo.

Narkotická děla vyklouzla nad povrch lodi a namířila proti hvězdám. Neměla žádný cíl. Okolní prostor byl prázdný. Nikde žádná cizí loď.

Uvnitř lodi se automaticky uzavíraly přepážky, aby se vetřelec nedostal dál. Rabotax však věděl, že toto opatření bude nesmyslné, protože pokud se vetřelec umí pohybovat pátou dimenzí, ocelové dveře pro něj nebudou znamenat nic.

A pak přišlo nouzové volání ze zbraňové centrály.

Znělo jednoduše: „Neznámá síla ochromila zbraně.“

Rabotax pochopil, že má co dělat s protivníkem, který má navrch.

A zatímco na něj čekal, stalo se něco dalšího...

Tri teleporteři materializovali uprostřed velkého a vysokého prostoru, naplněného nejrůznějšími stroji. Materializovali s tím, že znovu okamžitě teleportují, kdyby je k tomu situace přinutila.

Ale nestalo se.

Nejdříve se nestalo vůbec nic.

Ras Čubaj a Tako byli v tu chvíli odsouzeni k nečinnosti, protože pokud někdo dokázal vyřadit z provozu cizokrajné stroje, pak jenom Gucky a jeho telekinetické síly. Ovšem Gucky musel aspoň vědět, který ze strojů si má vzít na paškál.

K první změně došlo po deseti vteřinách.

V nejvzdálenějším rohu se rozbzučel těžký blok.

„Rasi!“ nervózně sykl Gucky. „Vypadni! Honem se vrat’!“

To bylo dohodnuto. Ras teleportoval mimo loď, aby zjistil, zda se vysunula děla. Za tři vteřiny byl zpět.

„Ano, děla vyjela,“ oznámil suše.

Gucky přikývl.

První problém byl vyřešen. Narkotická děla měla neznámý dosah, ale bylo docela dobře možné, že by dostřelila až na SIRIUS a další lodě. Musela být vyřazena z provozu.

Gucky stál bez hnutí. Zíral na obrovitý ocelový blok a soustředil se. Z jeho mozku proudila neskutečná telekinetická síla, která způsobila vyřazení narkotických děl z provozu. Navíc přerušil jejich spojení s centrálou.

Pak si oddechl.

Ale hned si uvědomil, že má další úkol.

Pohony lodi!

„Betty! Slyšíš mě?“

Odpověď přišla okamžitě.

„Dobrá, Gucky. Máme vás. Co děla?“

„Jsou zneškodněny! Co vysílačka?“

„Teď ji použijeme! Za dvacet vteřin musíš ochromit pohonné agregáty lodi, aby nám neutekla!“

Gucky přikývl, ale nahlas neodpověděl. Pohony lodi! Kde vlastně jsou?

Kdesi venku na chodbě se uzavíraly další přepážky.

„Zůstaneme při sobě,“ rozkázal myšob. Tako a Ras rádi přikývli. Nedokázali si představit, že by měli být na lodi každý někde zvlášť, přestože se jim nabízela možnost k okamžitému úniku.

Pohon lodi byl na Guckyho příliš složitý, aby jej telekineticky ochromil. Musel najít co nejjednodušší cestu. Kromě toho si uvědomoval, že porucha, kterou způsobí, bude muset být okamžitě opravitelná, aby loď mohla pokračovat v letu, až přijme rozkazy vysílačky.

Chvilí se rozhlížel, a pak přerušil kabel spojení strojovny s velínem. Byl to sice chytrý tah, ovšem měl následky, se kterými si

pak Rhodan musel lámat hlavu.

Impulzní vysílačka Pozemšťanů se dala do činnosti a sdělovala cizí lodi, že má přerušit sklizeň a letět k soustavě Arkonu. Zároveň předala Sklizňové lodi odpovídající souřadnice. Celé vysílání bylo pak třikrát zopakováno.

Sotva se to stalo, praskla jedna z pojistek vysílačky a zároveň se propálilo několik nezbytně nutných součástí, pro které se na lodi nenašly náhradní. Technici si zoufali, ale nedalo se nic dělat. Vysílačka musela být opravena na Zemi.

Na to však nezbýval čas.

A nejenom to.

Sklizňová loď vůbec nereagovala na přijatý rozkaz. Klidně, jako by se nic nedělo, pokračovala ve sklizni výtrusů špekového mechu.

Gucky!

Myšob přeslechl telepatické vysílání Betty Toufryové.

Rase a Taká nechal ve strojovně, když oddělil spojení strojovny s velínem. Pak se vydal na inspekci chodeb, až se dostal na zád' lodi do kruhovitě místnosti. Teleportoval za ocelovou stěnu, která ji rozdělovala na dvě poloviny, a pak už si byl jist, že stojí ve velínu lodi.

Kovový blok nereagoval. Gucky si ho vyčkávavě, opatrně prohlížel. Pokud tohle bylo srdce robota, pak to na něm nebylo nijak vidět. Jeho součástky se ukrývaly za kovovým pláštěm. Ovšem přece jen existovala možnost, jak prozkoumat útroby stroje.

Telekineze!

Jeho psychické síly dokázaly ohmatávat materii stejně dobře jako prsty. Získal tak plastický obrázek toho, co se ukrývá za neprůhlednou stěnou.

Domněnka se potvrdila!

Stál před centrem lodi.

Gucky! znovu se ozvala Betty Toufryová z vesmíru. . „Co je?"

„Lod' nereaguje na náš vysílací impuls. Musíš ochromit pohonné agregáty, aby nemohla uniknout."

„A kruci!" ulevil si Gucky. „Takže vysílačka selhala?"

„Spoléháme na tebe!"

„Rozumím - díky!" A ještě dodal: „Prosím, nevyrušujte, pokusím

se navázat kontakt s robotem."

Betty zmlkla.

Gucky se zahleděl na ocelový kolos. Tohle byl bezpochyby on. Centrální robot lodi. Ale jak se s ním dorozumět? Rozuměl ten robot nějaké řeči? Uměl číst myšlenky? Nebo reagoval pouze na elektronické impulzy?

Vtom ho zaplavila vlna myšlenek.

Gucky - rychle! Pomoz nám! Stroje...

To byl Ras! Musel se nacházet v nějakém nebezpečí, ovšem proč tedy neteleportoval? Nemohl snad?

Gucky se vzpamatoval, soustředil se a skočil zpátky do místnosti, kde zanechal své dva druhy. Sotva materializoval, hned mu došlo, že tam něco nesouhlasí. Najednou byl hrozně unavený a chtěl si lehnout. Jenom, s námahou poznával Rase, který ležel na podlaze opodál. V koutě ležel Tako a nehýbal se.

Gucky cítil, jak mu ochromuje mozek. Nechápal to. Narkotické paprsky? Paralyzátor?

Gucky se už nedokázal hýbat, ale vědomí neztratil. Dokonce mohl otevřít oči, ale neotočil hlavu. Díval se na Rase, , ale Afričan se nehýbal. Ležel tam jako mrtvý.

Robot je přelstil a zneškodnil. A jelikož nefungovala Rhodanova vysílačka, byli ztraceni...

Haló, Betty!

Žádná odpověď. Telepatické spojení se SIRIEM bylo přerušeno. Takže se od Rhodana nedala čekat pomoc. Ten bude chvíli vyčkávat...

Gucky si všiml robota, který stál u stěny. To on je zajal! To monstrum mělo vzdáleně lidské tvary. Podle jakého vzoru byl vytvořen? Přece ne podle ještěrek?

Nebo snad ano?

I když byl úplně ochromený a nemohl se hýbat, přece jenom snad ještě mohl vysílat telekinetické proudy. Gucky byl přesvědčen, že robot bez ustání vysílá nějaké ochromující záření. Jakmile ho zneškodní, bude klid.

Soustředil se vši zbývající silou na anténu na hlavě robota - ale bezvýsledně. Přece neztratil své parapsychické síly!

V protější stěně se rozestoupil otvor. Ozvaly se kroky. Nepravidelné, téměř bezradné krůčky, které se nezadržitelně blížily. Pak se v otvoru objevil stín, který neměl nic lidského.

Gucky třel oči, ale nedokázal poznat nic než kovový blok, který na jakýchsi nožkách vstupoval do místnosti. Žádná kolečka, ale nožky!

Kroky ztichly. Náhlé ticho zapůsobilo děsivě. Něco se muselo rychle stát - ale co?

Gucky cítil, jak jeho tělo dál ochabuje a ztrácí síly. Ale přece jen mírně pootočil hlavu, aby se na ten blok podíval. I Ras a Tako se pohnuli. Blok byl kovový, ale ne docela z kovu. Přední část byla tvořena vyklenutým materiálem, který vzdáleně připomínal mléčné sklo. Ano, byl to monitor. A celé to připomínalo televizor.

Že by?

Guckyho domněnka se potvrdila ve chvíli, kdy přes obrazovku přelétly barevné šmouhy a utvářely se v obrazy. Ale co to bylo za obrazy? Najednou viděli docela obyčejnou místnost s nábytkem, židlemi, stolem - a televizorem jako na Zemi. Přesně takový měl Gucky ve svém bungalovu na břehu jezera Gošun.

Gucky zíral, když nad hladinou jezera vyvstal prales - africká džungle. A těsně vedle ní typická japonská krajina s rozkvétajícími třešněmi.

Pak se barvy znovu rozplizly a utvořily nový obraz.

Vesmír!

Mezi hvězdami plula loď. Podle tvaru to mohla být Sklizňová loď. A pod ní se objevila planeta - Azgola! Přesně v tu chvíli Gucky začínal chápat.

Rabotax III zapomněl na vetřelce. Ozval se mu totiž hlavní přijímač, protože se hlásila centrála Pánů.

Rabotax III zachytil a uložil přicházející informace a rozkazy a potvrdil příjem. Protože však Rhodan neměl odpovídající přijímač, signály o potvrzení příjmu nezachytil.

Vysílání se třikrát opakovalo, a pak byl konec.

Rabotax si uvědomoval, že jeho práce tady skončila, i když ještě nebyla u konce. Nenáleželo mu přemýšlet o smyslu rozkazů. Nový cíl byl jasný, souřadnice byly uloženy.

Vydal strojovému šéfinženýrovi rozkaz, aby přidal na výkonu a nabral rychlost světla. Souřadnice budou následovat.

Ale nic takového se nestalo.

Agregáty uvnitř lodi zůstaly němé.

Lod' nadále sbírala úrodu a nic jiného ji nezajímalo.

Rabotax zopakoval rozkaz, přestože věděl, že na něj lod' už jednou nereagovala.

Mohlo se tak stát vinou defektu, :ale předchozí události Rabotaxovi naznačovaly, že ne. Požadoval informaci ze zbraňové centrály a dozvěděl se o výpadku narkotizační zbraně. Jak k tomu došlo, zatím nevěděl, protože nebylo použito žádná vnější síla.

Zatímco Rabotax III přemýšlel, došlo v blízkosti k otřesu prostoru. Ani ne pět metrů od něj materializovala malá, kulatá, chlupatá věc.

Přišla z páté dimenze. Rabotax neměl v paměti uloženo

nic podobného. Transitovat dokázaly pouze kosmické lodě a nikoliv organické bytosti. Ovšem tahle bytost mu dokazovala opak.

Rabotax si uvědomil neuvěřitelnou nebezpečnost malé bytosti a proto vydal zbraňové centrále rozkaz okamžitě ji zrušit, než bude moci způsobit další škody. O pár vteřin později byli napadeni Tako a Ras. Gucky k nim teleportoval a tudíž byl také okamžitě paralyzován.

Rabotax III pocítil úlevu. Cizinci byli přemoženi. Let mohl pokračovat, pokud...

Ano, byl tu problém!

Rozkaz třikrát uložil a dvakrát vyslal. Zbýval mu tedy poslední pokus. Pokud by nevyšel ani ten, musel by tu čekat, dokud by nepřišel další impulz. Sám od sebe nesměl nikam letět.

Závada!

Byla tu závada, kterou musel rychle odstranit!

Způsobil ji ten malý cizinec.

Rabotax okamžitě vyslal obrazový přenašeč. Už jednou se s podobnými bytostmi setkal, ale tenkrát neznamenal žádné nebezpečí. Tyhle však byly jiné. Měly schopnosti, které ho varovaly.

Muselo být odvysíláno mnoho obrazů, než ho zajatci pochopili. Ale když se tak konečně stalo, Rabotax energicky požadoval:

„Okamžitě aktivujte spojení strojovny s velínem!"

„Zase se hlásí, já ho slyším!"

Betty se ulevilo, dokonce se letmo usmála. Rhodan a Bully si oddechli.

„Žijí!"

„Ano, žijí. Gucky tvrdí, že byli paralyzováni. Ale pomocí nějakého přístroje se dorozuměli s robotem, který požaduje opravu agregátů. Co mám odpovědět?"

Rhodan zamumlal: „Naši tři teleporteři byli odhaleni. Už nemá význam hrát si na schovávanou. Dorozuměli se s ním? Výborně, tak ať mu Gucky dá nějaké podmínky, než to opraví."

Betty přikývla.

„Slyšíš, Gucky? Nejdřív podmínky, pak opravit! Ano? Jaké podmínky?"

Tázavě pohlédla na Rhodana^a pak si správně vysvětlila jeho pokrčení ramen. „Jakékoliv! Pokus se získat čas!"

Rozmluva mezi Guckym a Rabotaxem III trvala ve skutečnosti velmi dlouho. Na několik vět potřebovali celé hodiny.

„Takže ty dokážeš aktivovat pohony?"

„Vyřadil jsem je z provozu, tak je dokážu zase zapojit."

„Udělej to!"

„A co se nám pak stane?"

„Odvezu vás ke svým Pánům, jakmile splním svůj úkol."

„Vyloučeno!"

„Pak zemřete."

„Nemůžeš věčně kroužit nad Azgolou."

Uplynulo několik minut, pak teprve Rabotax pokračoval:

„Jak jste se dostali na loď? Ovládáte transport v páté dimenzi. Logický důsledek: můžete zmizet, kdy se vám zachce. Proč to neuděláte?"

„Taky máme otázku: existuje nějaký zákon, který zakazuje škodit organickým bytostem při vysévání mechu?"

Odpověď byla jednoznačná.

„Pro pěstování výtrusů je zapotřebí najít vhodné světy a ty bývají většinou obydlené. Jejich obyvatelé však nedokáží regulovat příjem živin jako my. Ale já vždycky dorazím včas a sklízím. Nebezpečí je

pak odstraněno. Ano, takový zákaz existuje."

Gucky si oddechl. Věděl, že se robot musí držet zákonů ať chce nebo nechce.

„Pokud je tedy nějaký svět obydlen a byl navštíven Výsevnou lodí tvých Pánů, musí se konat sklizeň?"

„Ano, protože jinak jsou ohroženy jiné civilizace."

„Tedy dobrá. My víme, že na jednom vzdáleném světě mělo už dávno dojít ke sklizni a že tam obyvatelstvo trpí. Každá minuta, kterou tady setrváváš, je ohrožuje stále více. Tato planeta, které říkáme Azgola, není obydlena. Rozumíš mi?"

„Mám prioritní úkol."

„I když jiný svět zahyne?"

Pauza.

Robot odpověděl teprve za chvíli.

„Když nebudeš aktivovat můj pohon, nemohu ti pomoci."

„Poletíš k planetě, ke které tě navedu?"

„Ne, to nemohu. Přeruším zdejší činnost, ale jenom proto, abych vyplnil rozkaz Pánů. Nemám jinou možnost než poslouchat velitelské impulzy."

Gucky zbystřil.

Velitelské impulzy? Vysílání Pánů?

„Tys dostal rozkaz?"

„Od Pánů - ano!"

„Kdy?"

Rabotax udal časový termín, který nebyl příliš jasný, ale naznačoval, že se to stalo nedávno. Gucky náhle vytušil souvislosti. Zmocnila se ho nová naděje.

„Můžeš mi sdělit souřadnice nové sklizňové planety?"

„To by bylo příliš složité. Ale mohu ti ukázat směr. Podívej...!"

Na obrazovce se objevil vesmír. Konstelace vypadala cize a neobydlené, ale Azgosovu planetu bylo možné poznat. Vycházel z ní zářivý paprsek, který směřoval někam tam, kde ležel i Arkon. Gucky vytušil, že se Rhodanův trik zdařil. Navenek zůstal klidný, když odpověděl: „Tak tedy dobrá - já souhlasím. Nejdříve splníš svůj úkol. Opravím spojení mezi tebou a strojovnou."

Rabotax na to nezareagoval nijak emotivně.

„Tví dva přátelé zůstanou pod vlivem ochromujícího záření, dokud neodstartujeme.“

Gucky se uvolnil z neznámého sevření, zamrkal na, své přátele a teleportoval do strojovny. Sotva se tam zjevil, hned navázal spojení s Betty:

„Robot přijal signály vaší vysílačky. Opravím spojení strojovny a velínu. Sledujte let lodi a zaútočte pouze v případě, že by neletěla na Arkon. Je to jasný?“

„Všecko je jasný, Gucky. Hodně štěstí!“

Více než padesát tisíc světelných let od hvězdokupy M 1 3 se vznášelo osamělé, rudé, téměř pohaslé slunce v bezhvězdném prostoru. Kolem něj kroužily tři mrtvé planety, ze kterých pouze ta druhá prokazovala stopy dávno vymřelé civilizace. Nikdo o téhle civilizaci dosud nic netušil, dokud její stopy nenašli Pozemšťané. Slunce nazvali Outside a planetu Mechanica.

Mechanica byla mateřským světem bytostí, které před svým zánikem vyslaly do vesmíru tři speciální lodě pro vysev a sklizeň životodárného mechu. Pak ale došlo k závadě na centrální vysílače, Sklizňová loď se proto ztratila a civilizace vymřela.

Po ještěřích bytostech zůstala pouze planeta robotů Mechanica.

Už neznamenal žádná nebezpečí, pokud se nepočítalo s narkotickými děly, která zbyla po souboji s Rhodanovou flotilou.

Kromě toho docházelo na této planetě k silné korozi a následným závadám strojů.

Plukovník Jefe Claudrin na tomto faktu stavěl, když na palubě obřího lineárního křižníku IRONDUKE nabral směr k Outside.

Plukovník seděl v křesle, a jeho loď nabírala rychlost mnohonásobku rychlosti světla. Na čelním monitoru viděl cílovou hvězdu. Rychle se blížila. Ostatní slunce nalevo a napravo je mýjela, měnila se v protáhlé světelné čáry a ztrácela se v anonymitě vesmíru.

Rudá hvězda se však zvětšovala.

A najednou tu byla druhá hvězda!

Zničehonic se vynořila, jako by se právě probudila k životu. Byla maličká, bílá a plula těsně vedle rudého slunce.

Hvězda, která plula?

Jefe Claudrin si poposedl a zamračeně sledoval monitor.

Zjistil, že to není hvězda. Muselo se jednat o kosmické těleso, s jehož drahou musela dříve nebo později IRONDUKE kolidovat. Ukázalo se, že to je loď, a že nemá obvyklý kulovitý, nýbrž vřetenovitý tvar.

Kosmická loď?

Tady v bezhvězdné pustině vesmíru mezi málo známými galaxiemi?

Claudrin začínal chápat, že se octl na prahu objevu, jehož dosah může být obrovský. Rychlost cizí lodi se pohybovala nad rychlostí světla. Takže lineární pohon!

Kdo jej znal a ovládal kromě Pozemšťanů a Druufů? Jaký pilot seděl v lodi? Jak vypadal?

Plukovník Claudrin si otřel pot z čela a klesl zpátky do křesla. Přemýšlel, jestli má nějak reagovat. Každopádně by to měl hlásit Rhodanovi. Jenže úkol záchrany Arkonu II byl prvořadý. Kromě toho se vřetenovitá loď začala nyní vzdalovat. Zřejmě už zaznamenala blížící se kulovitou loď a chtěla se stáhnout do bezpečí.

Jefe Claudrin si povzdechl.

Takhle člověk propásne životní šanci! Jenom proto, že musí poslouchat původní rozkaz.

Cizí loď se ztratila stejně rychle jako se objevila. Zmizela. v nicotě a Claudrin neměl čas ani možnost ji pronásledovat. Loď se mu ztratila z očí a zanechala po sobě řadu nevyslovených otázek.

Zůstalo umírající slunce Outside a stále rychleji se blížilo.

O dvě hodiny později kroužil Jefe Claudrin kolem soustavy rudého slunce. IRONDUKE čekala na rozkaz. Její hypervysílačka byla na příjmu.

Claudrin to nevěděl jistě, ale podle všeho nebyli Pozemšťané jediní, kdo objevil Mechanicu.

Nebo že by byl kurz vřetenovité lodi čistě náhodný?

Tolik náhod najednou se nemohlo stát.

Claudrin se tedy rozhodl, že Rhodanovi o tom setkání poví. Možná, že by se kurz cizí lodi dal ještě zpovzdálí sledovat.

„Nebudete mi věřit," řekl Gucky a zatvářil se přitom rozpačitě, „ale mám hlad."

Ras a Tako seděli před ním na holé kovové podlaze. Afričan bez

přemýšlení přikývl.

„Budeš se divit - ale já taky. I když si myslím, že naše těla s uloženým tukem pár týdnů vystačí.”

„Možná, ale co můj žaludek?” odporoval Gucky. „Třeba ale už ani žádnéj nemám.”

„Malé zmenšení mu nemůže uškodit,” usmál se Tako. „Protože jsi vegetarián, ta dieta ti půjde lip než nám.”

„To není dieta, ale hladomor,” bránil se Gucky. „Nejdřív nás vykrmujou a teď zas upínej opak. Rád bych věděl, kdy už budeme konečně na Arkonu.”

Od změny kurzu Sklizňové lodi mezitím uplynuly celé dva dny. Prováděla pravidelné transice. Občasné telepatické spojení s Betty Toufryovou trojici teleporterů prozrazovalo, jaké pokroky ve směru k Arkonu provádějí.

Zatím vše probíhalo podle plánu.

Gucky se protáhl.

„Už mám toho válení dost. Prohlídnu si tu kocábku.”

Ras měl určité pochybnosti.

„Co když robot nebude souhlasit? Nechceš se ho nejdřív zeptat?”

„Proč? Však on se ozve, kdyby se mu něco nelíbilo. Možná, že najdu něco k jídlu.”

„Maximálně tak motorový olej,” skepticky poznamenal Tako.

Gucky teleportoval a zmizel. Materializoval venku na chodbě a zahájil obchůzku. Prohlížel si zařízení lodi a dospěl až do velikého sálu s nízkým stropem. Přesně uprostřed sálu objevil kulatou, uzavřenou poklici nebo víko, které vypadalo jako kryt šachty.

Což pochopitelně probudilo myšobovu neobyčejnou zvědavost.

Napjal telekinetické síly a otevřel vstup.

Pak se podíval dolů.

Do nosu ho udeřil nasládlý pach. Dole pod ním se pomalu houpala bezbarvá kaše, osvětlená ze všech stran reflektory. Samotná vůně byla natolik sytá, že Gucky rázem zapomněl na svůj hlad. Vytušil; že dole jsou výtrusy špekového mechu v tekutém stavu, které mohou být kdykoliv rozptýleny ve vzduchu a vdechovány.

Gucky si v duchu pomyslel, jak obrovskou hodnotu pro lidstvo bude tahle loď jednou mít. Na jak dlouho by asi stačil sud takové

kaše pro posádku kosmické lodi? Intergalaktické lety dosud vždy přinášely problémy se stravováním. Tohle by mohlo být řešení.

Gucky zavřel víko a pokračoval v obchůzce.

Počítal s tím, že díky procházce snad i trochu zhubne, ale už po pěti minutách se začal neuvěřitelně potit.

Z neujistitelných důvodů se na lodi oteplilo. Také se všude rozsvítilo, přestože Rabotax žádné světlo nepotřeboval. Pravděpodobně na palubě přece jen občas létaly živé bytosti.

Gucky mhouřil oči a pokračoval v procházce, až se málem zastavil o televizní dorozumívací blok. Na obrazovce se znovu utvářely barevné reflexy.

Rabotax řekl: „Proč to děláš?“

Gucky pochopil, že ho načapal.

„Jsem příliš tlustý a chci zhubnout.“

Rabotax mu rozuměl. „Příliš dlouho jsi setrval na sklizňové planetě. Chceš rychle zhubnout?“

„Co nejrychleji,“ odpověděl Gucky, aniž by tušil, že mu robot chce pomoci. „Jestli mě takhle uvidí mí kamarádi, přeskochí jim smíchy.“

„Chceš, abych ti pomohl?“

Gucky zíral na světelné reflexy.

„Ty bys to uměl? Aniž... bys mi uškodil?“

„Následuj tlumočníka, on tě povede,“ zněla prostá odpověď. „A - ničeho se neobávej.“

Gucky se ničeho nebál. Pokud existovala nějaká lepší metoda, jak se zbavit přebytkového tuku, byl spokojen. Pochodování nebylo jeho silnou stránkou.

Následoval malého robota na zád lodi do místnosti, která připomínala koupelnu. Ve stropě zely malé otvory jako u sprchy. Podlaha byla tvořena roštem. Gucky neviděl, co je pod ním.

O dvě vteřiny později stál pod vlačným proudem vzduchu.

„Za hodinu,“ řekl Rabotax, „budeš vypadat jako dříve.“

Sklizňová loď nerušené proplula zábranami mezihvězdné pevnosti Arkonu. Mocné automatické zbraně i jejich velitelé zůstávali pasivní, protože Atlan se postaral, aby byla Sklizňová loď považována za přítele.

Rabotax si hned všiml, že letí do obydlené soustavy, ale to ho příliš nezajímalo. Řídil se rozkazy.

SIRIUS ho následovala v mírném odstupu. Rhodan napjatě sledoval kašdický pohyb vesmírného kolosu. Betty seděla vedle něj. Na čele jí vyvstaly vrásky, které neprozrazovaly starosti, ale přece jen jistou nervozitu.

„Gucky se chová velmi podezřele,“ tvrdila. „Najednou zastínil své myšlenky, což nikdy předtím neudělal. Jako by před námi něco tajil.“

Rhodan nespouštěl oči z monitoru.

„Co by nám měl zatajovat, Betty?“ kroutil hlavou. „Pravděpodobně se to děje instinktivně a bez úmyslu.“

Betty byla jiného názoru, ale neodpovídala.

SIRIUS se v bezpečné vzdálenosti zastavila.

Situace na Arkonu II nebyla sice ještě vážná, ale na nejvyšší míru nepříjemná. Arkonidští správní úředníci, zdegenerovaní a flegmatictí, byli vinou dodatečného tloustnutí ještě nepohyblivější než dřív. Navíc se octli v karanténě. Veškeré spojení s ostatními planetami Impéria bylo přerušeno. Neobchodovalo se, nelétaly tu žádné lodě. Arkon II však byl centrálou obchodu. Jeho karanténa tedy působila na celou říši negativně.

Sklizňová loď přiletěla a brzy se projevila jako zachránce, ale zároveň byla obviněna ze zpusťování planety. Její přilet byl proto sledován s nedůvěrou.

Třikrát obletěla Arkon II, teprve pak se zastavila.

Rhodan si oddechl.

„Myslím, že jsme to dokázali.“

Bully přikývl a nespouštěl monitor z očí!

„Taky si myslím...“

„Mám zavolat Guckyho a ostatní, aby se vrátili?“ zeptala se Betty.

„Ne,“ řekl Rhodan a zavrtěl hlavou. „To by bylo příliš riskantní. Robot si zvykl na jejich přítomnost. Nevíme jak by se cítil, kdyby byl svobodný. Není to robot v našem slova smyslu. Jsem přesvědčen, že dokáže samostatně uvažovat. Kromě toho našim teleporterům neuškodí, když ještě chvíli zůstanou na lodi a zahájí odtučňovací

kúru. Až dostanou hlad, ozvou se sami."

„Hm, škoda," zklamaně zamumlal Bully.

„Co je škoda?" divil se Rhodan.

Bully vzdychl a pokrčil rameny.

„Rád bych teď toho nafoukanýho myšoba viděl - musí připomínat míc."

„Ano?" podivil se Rhodan. „Gucky se obětuje, bojuje, a ty se mu chceš posmívat?"

Bully zafuněl.

„Posmívat? To jsem přece nikdy neřekl. Ale chci ho vidět."

„Uvidíš ho včas," usmál se Rhodan. „Za šest dnů zase tolik nezhubne. To udělá teprve až si ho vezme na paškál Manoli."

Pak se obrátil k Betty Toufryové a požádal ji o spojení s Guckym. Kontakt byl okamžitě navázán.

„Jak se daří, prcku?"

„Výborně," oznamoval myšob. „Cítíme se fajn. Rabotax je prima!"

„Kdo je Rabotax?"

„Velitel Sklizňový lodi přece. Bezvadně si rozumíme. Slíbil mi, že se mě u svých Pánů zastane."

„Nerozumím ti," přiznal Rhodan.

Gucky mu to v rychlosti vysvětlil a ještě dodal: „Docela určitě si s ním porozumíme, když mu řekneme pravdu. Možná, že by mi pomoh i bez tvýho impulzu."

„To se teprve uvidí. Za pár dní tu máme opravenou vysílačku zpátky. Nezapomeň, že špekový mech roste na dalších planetách. Musíme tam Sklizňovou loď stůj co stůj dostat!" :

„Ale to pak bude mít plný skladiště ty šťávy! Co s ní?"

„Atlan slíbil, že se postará o její uskladnění. Kaše zůstane na Arkonu III nebo na některém koloniálním světě. Myslím, že ji za čas budeme potřebovat."

Když na to Gucky nic neřekl, Rhodan dodal: „Jestli chceš, můžeš si k nám na chvíli odskočit. Koneckonců jsme na dohled..."

„Ne!" odporoval myšob. „Nemůžu nechat Rabotaxe o samotě."

„Dobrá, jak chceš. Ale řekni... Máte nějaké problémy? Třeba hlad?"

„Všecko je v nejlepším pořádku, Perry. Žádný hlad nemáme.“

Šest dní se Sklizňová loď činila, a pak byl Arkon II vysvobozen od výtrusů i od mechu. Začalo přirozené hubnutí Arkonidanů. Ještě dva nebo tři týdny a bude po všem.

Mezitím dorazila ze Země impulzní vysílačka. Její oprava nebyla těžká a technici ručili za její plnou akceschopnost.

Rhodan Čekal.

Sedmého dne Sklizňová loď skončila. Její sací pole zhasla. Loď pak začala zvolna stoupat k nebi. Vyčkávala na nové rozkazy.

Rhodan si dával na čas. Věděl, že impulzní vysílačka funguje, a rozhodl, že musí odstranit největšího protivníka - velkou vysílací stanici na Mechanice!

Plukovník Claudrin dostal odpovídající rozkaz.

IRONDUKE kroužila kolem soustavy rudého slunce Outside.

Druhá planeta zůstávala ve středu pozorovacích monitorů. Claudrin ji pozorně sledoval. Přestával pouze, když si na chvíli zdířl, aby nabral nové síly.

Mechanica byla velká asi jako Mars, většinou pokrytá pouštěmi, které kdysi musely být úrodnou oblastí. Opuštěná města a obrovité automatické přepínací stanice většinou stály uprostřed takových pouští.

Claudrin věděl, že při první návštěvě této planety byla zničena většina zdejších obranných narkotických děl, ale také tušil, že jich je ještě poměrně hodně v provozu.

Vtom se na ovládacím panelu křížníku rozblikala kontrolka.

„Velitel! Co se děje?“

„Hyperspojení se SIRIEM, pane.“

„Rhodan?“

„Ano, pane. Mám ho přepojit?“

„Jistě, co jiného... Pospěšte si!“

Claudrin zůstával v klidu v křesle a čekal, až spojař naváže kontakt. Pak se na monitoru objevila Rhodanova přívětivá tvář.

„Nějaké novinky, plukovníku?“

„Všecko v pořádku, pane," zaduněl Claudrinův mocný hlas.
„Vyčkáváme.“

„S tím je nyní konec," odpověděl Rhodan. „Vyřaďte centrálu na

Mechanice z provozu, přesně podle domluveného plánu."

„Smím v případě potřeby užít násilí, pane?"

„Dokonce budete muset, plukovníku. Nikoho nezabijete. Na Mechanice není ani jedna živá bytost. Sklizňovou loď máme pod kontrolou, ale musí být zabráněno tomu, aby dostávala rozkazy ze své centrály.

Jenom tak budeme mít zaručeno, že bude poslouchat jenom nás. Je to jasné?"

„Zcela, pane! Kdy mám zahájit útok?"

„Okamžitě! Čekám hlášení o splnění rozkazu nejpozději do pěti hodin!"

„Můžete se na nás spolehnout, pane."

„Já vím," přikývl Rhodan a pak jeho tvář zmizela z obrazovky.

Claudrin ještě chvíli zíral na prázdný monitor, pak přerušil spojení s centrálou a zapnul palubní interkom, aby svým mužům vyhlásil poplach. Osud centrály na Mechanice byl zpečetěn.

Století nebo tisíciletí - možná ještě déle - nezaměřily přístroje žádnou cizí loď. Ve skále za zaměřovacím robotem odpočívala baterie narkotických děl. Pracovala zcela nezávisle na ostatních velitelských místech a nebyla odkázána na rozkazy centrály.

Zaměřovači robot jako by se probudil z dlouhého spánku, když se na obzoru objevila loď a nabrala kurz do skal.

Mašinerie se rázem probírala k životu. Stroje se rozhýbaly.

IRONDUKE už dávno zmizela mezi vrcholky, když se otevřel svah hory a dělo vyklouzlo ven. Zaměřovači paprsky ohmatávaly okolní prostor a pátraly po cíli.

Pak jej našly.

Panoramatická obrazovka IRONDUKE zcela jasně zrcadlila všechny podrobnosti. Claudrin náhle spatřil zablesknutí vysouvajícího se děla.

Vylézalo ze skály a mířilo vzhůru. Claudrin pochopil, že i když hlaveň nemíří přímo na jeho loď, je velice pravděpodobné, že se IRONDUKE octla na dostřel nebo ve sféře vlivu této zbraně.

Reagoval neuvěřitelně rychle.

„Kurz centrála. Přepnout na automatiku!" křikl jeden z vyděšených pilotů.

„Zahajte palbu!" vydal Claudrin rozkaz. „Palte proti dělu!"

Paprsek zasáhl poušť a pískem se hned nato táhla žhavá stopa. Claudrin ji sledoval a pochopil, že je zachráněn jenom náhoda, protože už cítil neskutečnou únavu.

Narkotické dělo už zasáhlo cíl a termopaprsek lodi jen pozvolna postupoval k horám!

Jedna vteřina.

Dvě...

Tři...

Pak pět.

Energetický paprsek se nemilosrdně zakousl do kovu první kopule na úbočí svahu a pronikl do centra životně důležitých spojení. Zničil paměti počítače a generátory, které dodávaly zbrani energii.

Pak úbočí explodovalo.

Claudrinovi se začala vracet síla. Tušil, že narkotické dělo nezasáhlo jeho loď plně, protože to už by dávno ležel v mdlobách na podlaze.

Vzlétl s IRONDUKE zpátky na oběžnou dráhu a jednou obletěl planetu, aby se všichni členové posádky zotavili a nabrali sílu.

V následující půlhodině se snesli přímo nad centrálu, u které se před nedávným bojovalo o získání impulsů její paměti.

IRONDUKE zahájila palbu.

Během několika vteřin se centrála proměnila v hluboký kráter.

Pak se Claudrin podíval na hodinky. Zašklebil se a předal řízení lodi pilotovi.

„Vraťte se na oběžnou dráhu kolem soustavy. Navažte spojení se SIRIEM."

Od zahájení útoku proti Mechanice uplynulo něco málo přes tři hodiny.

„Pozice soustava Outside, pane. Čekám na další rozkazy," hlásil plukovník Claudrin. „Naberte kurz na Arkon, plukovníku. Najdete mě tam.

Pravděpodobně se společně vrátíme, až vyřídíme zdejší záležitosti. Máte ještě něco?"

Claudrin chvíli váhal, pak však podal hlášení o cizí vesmírné lodi, vypadající jako vřeteno, kterou potkal na okraji Mléčné dráhy.

Skončil slovy:

„Její kurz jsem nechal uložit do paměti palubního počítače IRONDUKE. Pokud se na něm nic nezměnilo, měli bychom ji najít.“

Rhodan pozorně naslouchal.

„Vřetenovitý tvar, říkáte?“ zeptal se. „Žádná nám známá civilizace nemá takové lodě. Zvláštní a velice podivné...“

Odmlčel se. Bully řekl:

„Možná, že jste narazil na cizí civilizaci, plukovníku Claudrine. Možná, že ty ještěrky přece jenom ještě existují.“

„To sotva,“ zavrtěl hlavou Rhodan, „A i kdyby, nemuseli bychom se ničeho obávat. Byly neškodné a podle všeho mírumilovné, jinak by jejich jedinou zbraní nebyla narkotická děla. Kromě toho stavěly válcovité lodě, že? Spíš sedí tvá první domněnka, Bully - Claudrin narazil na vyslance cizí civilizace.“

„A co my?“

„Vyčkáme,“ řekl Rhodan a kývl na Claudrina. „Naberte kurz na Arkon, plukovníku. Já se pak podívám na propočet kurzu té neznámé lodi.“

Potom se obrátil na Bullyho a řekl: „Nejlepší bude, když na vřetenovitou loď prozatím zapomeneme, příteli. Náš úkol ještě nebyl splněn.“

„Arkon II je mimo nebezpečí a Sklizňová loď už nemůže dostat žádný jiný rozkazy než jenom od nás.“

„To se brzy uvidí. Pojd'me.“

O pět minut později vešli do místnosti, ve které technici postavili speciální impulzní vysílačku. Rhodan jim dal znamení. Měli uložit Rabotaxovi celkem tři úkoly. Nejprve měly být sklizeny další dvě zamořené planety, a pak měla Sklizňová loď setrvat na stanoveném místě na okraji Mléčné dráhy a čekat na další rozkazy.

„Kdy se vrátí teleporteři?“ zeptal se Bully.

„Ty už se nemůžeš dočkat Guckyho, že?“

Bully se zakřenil.

„Jasně, Perry. Už několik dní si představuju, jak asi vypadá. . .“

Rhodan přikývl, pak ale zvažněl a otočil se na techniky: „Vše připraveno?“

Technici hlásili připravenost.

Pak se Rhodan obrátil na Betty Toufryovou. „Máte spojení s teleportery?"

„Ano, pane. Gucky, Ras a Tako jsou připraveni ke skoku. Jakmile bude loď pozitivně reagovat na signály, vrátí se zpět na palubu SIRIA."

„Dobře! Odvysílat!"

Jeden technik zmáčkl tlačítko. Ted' už všechno záleželo na naprogramování vysílačky. Uplynuly ale dvě minuty, než bylo vše řádně odvysíláno.

Pak přišla odpověď.

Rabotax potvrdil příjem tří rozkazů a oznámil, že odstartuje za dvě časové jednotky.

Rhodan si oddechl a technici si utírali pot z čela.

„Betty, ať se naši teleporteři vrátí. Myslím, že teď už smějí."

„Teleportovali do velínu, pane," oznamovala Betty Toufryová. „Lip to tam znají. Sklizňová loď je bez posádky."

Bully se už nemohl dočkat. Rhodan se obrátil k technikům a poděkoval jim. „Díky, můžete to vypnout. Odvezte vysílačku v pořádku zpátky na Zemi. Jednoho dne ji budeme zcela určitě znovu potřebovat." Pak teprve poklepal Bullymu na rameno a vyzval ho, aby ho následoval do velínu.

Ani mu to nemusel říkat, protože tlouštík Bully spěchal. Než dorazili ke dveřím velínu, měl už náskok dvaceti metrů, Rozrazil je, vstoupil... a zalapal po dechu.

„Ahoj, tlouštíku," řekl Gucky.

Bully si ani nevšiml, že se do velínu vrátili Rhodan a Betty. Nevěřicně zíral na teleportery a klouzal po nich pohledem.

„Copak je, tlouštíku?" pobaveně se zeptal Gucky a přecházel přitom po velínu pyšně jako páv. „Nemáš slov? Pokud se nepletu, odposledka jsi musel pár kilo přibrat."

Bully zalapal po dechu.

„Co to k čertu..."

Víc už ale neřekl, protože všichni v čele s Rhodanem propukli v osvobozující smích. Celý velín se smál a snad jenom Rhodan po očku sledoval, jak Sklizňová loď zvolna odplouvá do temného vesmíru.

„Jak jste to dokázali?" otočil se Bully na Rase. „Co výtrusy? Jak to, že nejste tlustý?"

„Na Sklizňové lodi je zařízení, které zbavuje tloušťky. Je naprosto nezávadné a neškodné. Připomíná sprchu. Postavíš se pod ni nahý a je to. Trvá to asi hodinu."

„Jenom hodinu?" ujist'oval se Bully.

Když pak Ras souhlasně přikývl, Bully se beze slova odplížil z velínu.

„Hm," přikývl Rhodan a zatvářil se vážně. „Tím Bully přišel o představení, a to se na něj tolik těšil! No, takže vám všem z celého srdce děkuji za práci. O všech podrobnostech si promluvíme později. Nyní jste volní. Ještě jednou vám děkuji." Pak se otočil a vstoupil do spojové centrály.

„Něco nového?" zeptal se spojaře.

„Ano, pane. Z paluby OHIA. Krátké hlášení, pane."

„Jak zní?"

„OHIO hlásí: Sklizňová loď dorazila podle plánu a zahájila sklizeň."

Rhodan přátelsky poklepal důstojníkovi na rameno.

„Díky, Warnere. To je příjemná zpráva. Potvrďte příjem." Pak se otočil a vrátil se do velínu. Zastavil se u pilotů a řekl: „Kurz Arkon III."

Když pak později Gucky, Ras a Tako podávali hlášení, Bully už byl zase u toho. Zdálo se, že překonal své zklamání. Ale taky stále přemýšlel. Skoro vůbec nedával pozor. Jenom když znovu přišla řeč na odtučňovací proceduru, zbystřil.

„A... co se... s tou lodí stane, až ukončí sklizeň?" zeptal se pak.

Rhodan se na něj podíval.

„Pošleme ji na okraj Galaxie. Bude tam na nás čekat..."

„Na okraj Galaxie, hmmm."

„Proč se ptáš?"

„No... Směl bych znát její pozici?"

„Ještě jednou, Bully - proč?"

Bully zrozpačitěl. Prosebně pohlédl na Rhodana a naznačil, že je mu nepříjemné, aby se ho přítel vyptával před Guckym, který ležel na pohovce a přežvykoval karotku.

„No, jen tak," odpověděl Bully.

Ale Gucky si přečetl jeho myšlenky a vyhrkl: „Bully chce najít Rabotaxe a poprosit ho, aby mu amputoval břicho. Sprcha! Voň chce do ty sprchy!"

„Gucky!"

Bullyho hlas zněl přísně, ale také jím myšoba vlastně zapřísahal.

Gucky se přestal smát.

„Je mi líto, Bully, ale ta kúra působí jenom na tloušťku vyvolanou výtrusama. Redukuje váhu těla na původní stav. Rabotax ti teda nemůže pomoci. Ale existuje jinej spolehlivej prostředek."

„Ano?" s nadějí v hlase se zeptal Bully.

A Gucky mu se smrtelně vážným výrazem ve tváři odpověděl:

„Jo. Nepřežírat se a mít víc pohybu!"

Bully se zatvářil, jako by mu někdo vylil na hlavu kbelík studené vody. Chvíli se tvářil vskutku pomsty chtivě, ale pak se usmál a vybuchl. Musel se smát. Smál se a smál, až se za to své nešťastné břicho popadal...